

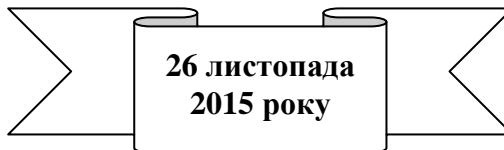
**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ЕКОНОМІКИ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ
Кафедра фінансів, обліку і аудиту**

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

**МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ
БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ І АУДИТУ В
СЬОГОДЕННІ»**

м. Київ

УДК 657(082)

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні проблеми бухгалтерського обліку і аудиту в сьогоденні». – К.: НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ, 2015. – 43 с.

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції містять короткий зміст доповідей робіт студентів, аспірантів, докторантів і викладачів.

Розраховано на широке коло фахівців, студентів, аспірантів, докторантів і викладачів.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

Гайдаржийська О.М., к.е.н., завідувач кафедри фінансів, обліку і аудиту Навчально-наукового інституту Економіки та менеджменту НАУ.

ВІДПОВІДАЛЬНА ЗА ВИПУСК

Пілецька С.Т., д.е.н., професор кафедри фінансів, обліку і аудиту Навчально-наукового інституту Економіки та менеджменту НАУ.

© Національний авіаційний університет, 2015

КАЛЕНДАР РОБОТИ КОНФЕРЕНЦІЇ

26 листопада, четвер

15.00 – 15.10 – реєстрація учасників.

15.10 – 15.20 – відкриття конференції. Пленарне засідання.

Виступ **Матвєєва В.В.** – кандидата економічних наук, професора, директора Навчально-наукового інституту Економіки та менеджменту НАУ.

15.20 – 18.00 – засідання тематичних секцій:

1. Теоретичні засади організації бухгалтерського обліку і аудиту в підприємствах.

2. Напрями незалежної аудиторської діяльності.

2. Особливості організації бухгалтерського обліку державних та комунальних підприємств.

3. Бюджетний облік.

4. Податковий облік та контроль.

5. Державний фінансовий контроль.

6. Облік і аудит комерційних банків.

7. Організація обліку і аудиту в підприємствах малого бізнесу.

8. Фінансова звітність підприємств: регламентація складання та надання.

9. Організація обліку і аудиту в середніх та великих підприємствах.

10. Облік і аудит економічних результатів діяльності підприємств.

11. Облік і аудит обсягів діяльності та зобов'язань підприємств.

12. Національні та міжнародні стандарти бухгалтерського обліку.

13. Інформаційне та організаційно-технічне забезпечення діяльності з обліку та аудиту.

Регламент:

Доповідь – до 10 хв.

Обговорення доповіді – до 10 хв.

Робочі мови: українська, російська, англійська, польська

ЗМІСТ

Астапова Г.В., Кліменко О.М. ЕКОНОМІЧНИЙ АНАЛІЗ КОРПОРАТИВНОЇ СТІЙКОСТІ ТА КОРПОРАТИВНОЇ АКТИВНОСТІ АВІАПІДПРИЄМСТВ	7
Астапова Г.В., Друк В.Ю. ОЦІНЮВАННЯ РИЗИКУ ВТРАТИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ДОХОДУ АВІАПІДПРИЄМСТВ	8
Астапова Г.В., Новікова Н.І. ОЦІНЮВАННЯ ДОХІДНОСТІ ПОРТФЕЛЮ ЦІННИХ ПАПЕРІВ АВІАТРАНСПОРТНИХ ПІДПРИЄМСТВ	9
Астапова Г.В., Захаров І.М. АНАЛІЗ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	10
Пилецкая С.Т., Рустамбеков Г.Б., УПРАВЛЕНИЕ РИСКОМ ПОТЕРИ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ УСТОЙЧИВОСТИ АВИАПРЕДПРИЯТИЯ В УСЛОВИЯХ НЕОПРЕДЕЛЕННОСТИ ВНЕШНЕЙ СРЕДЫ	11
Пілецька С.Т., Гумницька М.В. МЕТОДИ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ АВІАПІДПРИЄМСТВА	12
Пілецька С.Т., Чайковська А.О. МЕТОДИ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ БАНКУ	13
Пілецька С.Т., Ямковий О.Ю., Ямкова Т.А. ОЦІНКА ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОСТУ АВІАПІДПРИЄМСТВА	14
Гайдаржийська О.М., Грибінник Н.В. ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМ ОБЛІКУ ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА	15
Бондаренко О.М., ВИДИ СОЦІАЛЬНИХ ДОПОМОГ ТА ЇХ ДЕРЖАВНІ ГАРАНТІЇ	16
Бондаренко О.М., Іванова А.М., ФОРМИ БЕЗГОТІВКОВИХ РОЗРАХУНКІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ	17
Вещепура Н.В. ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА	18
Гужавіна І.В., ДО ПИТАННЯ РОЗСТАННЯ ВАРТОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК СТВОРЕННЯ РЕЗЕРВНОГО ФОНДУ	19
Дербін І.І. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЇЇ СТРУКТУРИ	20
Діденко Н.Ю. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЮДЖЕТУВАННЯ ВИТРАТ ПІДПРИЄМСТВА НА ІННОВАЦІЇ	21
Жам О. Ю., Буркєня А. О. ЕЛЕКТРОННЕ АДМІНІСТРУВАННЯ ПДВ	22

Жам О. Ю., Якимчук Н.І. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	23
Ісай О.В. ПИТАННЯ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	24
Кадура А.П. ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ	25
Колесников С.О. ОЦІНКА ВІРОГІДНОСТІ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВА	26
Коршак А О . МЕТОДИ ОЦІНКИ ХЕДЖУВАННЯ ГРОШОВИХ ПОТОКІВ	27
Костюнік О.В. КОНТРОЛЬ ЗА НЕОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВАМИ	28
Крарко О.М., Vozbranna N.A. FEATURES OF CASHLESS PAYMENTS ACCOUNTING ORGANIZATION	29
Кучерява В.І. ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ТА АУДИТУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ МАЛОГО БІЗНЕСУ	30
Матвєєв О.В. ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	31
Матвєєв В.В., Назаренко О.В. ОСНОВНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	32
Наконечна А.А. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ	33
Олійник І.А. ВАЖЛИВІСТЬ ОБЛІКУ І АНАЛІЗУ ЗАПАСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ	34
Попович О.В. ЗНАЙОМТИСЯ, НОВІ ЗМІНИ В СИСТЕМІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ	35
Рибак О.М. ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ТА ОЦІНКИ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВАМИ УКРАЇНИ	36
Сліпенчук Г.В. КУРСОВІ РІЗНИЦІ: ЯК ЗМІНЮЮТЬ ОБЛІКОВУ ПОЛІТИКУ	37
Слюсар Л.А. ОПТИМАЛЬНИЙ ВИБІР АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ - КЛЮЧОВИЙ ФАКТОР ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА	38

Турова Л. Л., Арендар Л. М. КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ АУДИТУ В УМОВАХ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ	39
Чібісова І.В. ПРОЕКТОВАНА ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ ЯК ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО АНАЛІЗУ	40
Чібісова І.В., Білковська Д.І. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА	41
Чібісова І.В., Ущапівська А.О. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ БАНКРУТСТВА	42

Астапова Г.В.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету
Кліменко О.М.,
д.е.н., професор АНОВПО «Белгородський університет кооперації,
економіки і права» (Росія)

ЕКОНОМІЧНИЙ АНАЛІЗ КОРПОРАТИВНОЇ СТІЙКОСТІ ТА КОРПОРАТИВНОЇ АКТИВНОСТІ АВІАПІДПРИЄМСТВ

Розрахунок інтегрального показника корпоративної стійкості здійснюється на основі трьох коефіцієнтів і їхньої вагомості. Для формування інтегрального показника за кожним з окремих коефіцієнтів визначається ступінь досягнення критичного рівня як відношення фактичного значення до критичного. Всі узагальнюючі показники розраховуються шляхом використання двох методів їхнього розрахунку: як середня геометрична величина ступеня досягнення коефіцієнтами їхнього критичного значення; як середня арифметична зважена величина.

Даний підхід дає можливість комплексно оцінювати корпоративну стійкість авіапідприємства за допомогою наступних критеріїв: а) якщо фактичний інтегральний показник більше одиниці чи дорівнює одиниці, корпоративна стійкість авіапідприємства перебуває на нормальному рівні, а структура власного капіталу вважається оптимальною. Чим більше фактичний інтегральний показник, тим вище рівень корпоративної стійкості авіапідприємства, що свідчить про ефективність обраної корпоративної стратегії; б) якщо інтегральний показник не перевищують одиницю, тоді корпоративна стійкість авіапідприємства перебуває в незадовільному стані. Це вказує на необхідність спрямування зусиль на змінювання корпоративної стратегії.

Для визначення показника корпоративної активності у напрямі визначення інвестиційного доходу АТП, пропонується використання наступних коефіцієнтів.

Коефіцієнт емісійної активності: характеризує можливість використання емісій як засобів залучення коштів для подальшого інвестування спільних проектів, тобто відбиває агресивну корпоративну стратегію, визначається за дванадцяти бальною системою згідно таблиці оцінки рівня емісійної активності. Коефіцієнт інвестиційної активності: найбільший внесок у фінансування комерційного або виробничого проекту приймається за «1». Коефіцієнт ситуативності: відбиває здатність АТП-інвестора у будь-якій економічній ситуації сформувати додатковий обсяг коштів для фінансування спільного проекту.

Запропонована система коефіцієнтів може бути зміненою, доповненою або скороченою залежно від особливостей корпоративних відносин між авіапідприємствами, обраної корпоративної стратегії та фінансуемого спільного проекту. За результатами корпоративного аналізу визначається корпоративна позиція АТП. Корпоративна позиція – це співвідношення величин корпоративних вимог (прав) та корпоративних зобов'язань.

Астапова Г.В.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету,
Друк В.Ю.,
к.е.н., доцент, Установа освіти «Полеський державний університет»
(Республіка Білорусь),

ОЦІНЮВАННЯ РИЗИКУ ВТРАТИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ДОХОДУ АВІАПІДПРИЄМСТВ

Оцінка ризику втрати інвестиційного доходу складається з трьох етапів: оцінка ризику окремих цінних паперів; з'ясування ступеня їх взаємовпливу; визначення сукупного ризику портфеля.

Ризики, пов'язані з проведенням операцій АТП з цінними паперами, не однорідні за своїм змістом, а тому авіапідприємство має оцінювати та брати до уваги основні види ризиків, на які наражається АТП-інвестор у процесі придбання та зберігання цінних паперів, а саме: рівень ліквідності цінних паперів; ризик дострокового відкликання; інфляційний ризик; відсотковий та діловий ризики; ризик, пов'язаний з тривалістю періоду обігу цінного папера.

Для визначення міри ризику використовуються різноманітні показники, представлені в основному, статистичними величинами, такими як дисперсія, стандартне відхилення, коефіцієнти кореляції і коваріації. Ці характеристики цінного папера показують, в якій мірі та з якою ймовірністю його фактична дохідність може відрізнятись від очікуваної. Величина ризику визначається за результатами аналізу реальних даних про дохідність цінних паперів за попередні періоди за допомогою статистичних методів.

В процесі аналізу ризику втрати інвестиційного доходу пропонується використовувати коефіцієнт β (бета). Для окремого цінного папера β розраховують як відношення коваріації дохідності папера та ринку в цілому до дисперсії дохідності ринку:

Коефіцієнт кореляції показує тісноту залежності між двома рядами динаміки і може бути розрахований за формулою:

$$\rho_{P,R} = \frac{\text{cov}(P, R)}{\sigma_P \times \sigma_R}$$

де $\text{cov}(P, R)$ — коваріація змінних P і R ;

σ_P , σ_R — стандартні відхилення дохідності цінного папера та дохідності ринку відповідно.

Стандартне відхилення показує, наскільки широкий розрив між значеннями конкретного спостереження та середнім значенням ряду.

Для обчислення коефіцієнта β необхідно мати дані про динаміку середньої дохідності фондового ринку. Як правило, показником дохідності фондового ринку в Україні вважають фондовий індекс — ПФТС-індекс, який розраховується за офіційними результатами торгів простими акціями підприємств, що пройшли лістинг у позабалансовій фондовій торговельній системі (ПФТС). Цей індекс розраховується за принципом ринкового зважування, в основі якого — метод арифметичної середньої.

Астапова Г.В.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету
Новікова Н.І.,
к.е.н., доцент, Алуштинська філія Романовського коледжу індустрії
гостинності, м.Алушта

ОЦІНЮВАННЯ ДОХІДНОСТІ ПОРТФЕЛЮ ЦІННИХ ПАПЕРІВ АВІАТРАНСПОРТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Ефективність управління портфелем цінних паперів АТП визначається за співвідношенням дохідності та ризикованості портфеля. Це дає змогу АТП-інвестору оцінити, чи достатня очікувана дохідність портфеля цінних паперів для компенсації пов'язаного з ним ризику.

Згідно з основними положеннями моделі оцінки дохідності фінансових активів (САРМ) дохідність портфеля цінних паперів розглядається як функція трьох змінних: системного ризику портфеля, очікуваної дохідності ринкового портфеля та ставки доходу за безризиковими цінними паперами..

За економічним змістом перевищення дохідності портфеля над ставкою без ризику є премією, що її АТП отримує за ризик, який він узав на себе, придбавши певні цінні папери в процесі формування портфеля.

На основі моделі САРМ з врахуванням ситуативності корпоративної стратегії АТП оцінюються ефективність управління портфелем цінних паперів. Коефіцієнт ефективності розраховується як відношення різниці між дохідністю портфеля (реальною або очікуваною) та безризиковою ставкою до показника, який відображає ризик портфеля. В теорії управління обґрунтовано декілька коефіцієнтів ефективності, які можуть бути використані в процесі аналізу та прийняття управлінських рішень. У цілому коефіцієнти ефективності управління портфелями цінних паперів мають однакову структуру, але відрізняються за способами вимірювання ризикованості портфеля.

Для визначення ефективності диверсифікованого портфеля використовують коефіцієнт Трейнора.

Наведені коефіцієнти мають не тільки аналітичне значення, а й використовуються для побудови моделей розрахунку резерву на покриття втрат доходів від іншої діяльності.

Таким чином, обґрунтування елементів корпоративної стратегії АТП – корпоративного планування та контролю на основі ситуативного підходу стосується визначення величин доходів і прибутку від іншої діяльності та резерву на покриття інвестиційних втрат.

Астапова Г.В.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету,
Захаров І.М.,
студент Національного авіаційного університету

АНАЛІЗ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

На сьогодні має місце практично повна лібералізація експортної діяльності в Україні (без контингентування та ліцензування). Введені гуманні правила для залучення іноземних інвестицій в економіку. В останній час цей процес значно інтенсифікувався завдяки розповсюдженню вільних економічних зон у нашій державі. Діє гнучка система захисту внутрішнього ринку, сформована за загальносвітовими стандартами (тарифне й нетарифне регулювання імпорту). Закладено правову основу двостороннього та багатостороннього економічного співробітництва (із цією метою підписано понад 70 міжнародних договорів різного характеру).

До Німеччини, Італії, Китаю, Польщі, Туреччини, Угорщини та США здійснювалось понад 30 % експортних поставок. Імпортні надходження з Німеччини, Туркменістану, Польщі, Італії, Сполученого Королівства, Франції та США разом склали майже 31 %. Російська Федерація залишається найбільшим торговельним партнером України (18,7 % експортних та 38,5 % імпортних надходжень).

На країни СНД припадає 55,9 % загального обсягу експорту та 24,1 % загального обсягу імпорту послуг України. Найбільшим партнером серед них залишається Російська Федерація, до якої здійснювалось 52,9 % експортних та 20,6 % імпортних надходжень з України.

Найбільш інвестиційно привабливими в Україні залишаються підприємства харчової промисловості та перероблення сільськогосподарських продуктів (15,2 % загального обсягу інвестицій), оптової торгівлі та посередництва у торгівлі (14,7 %), машинобудування (9,3 %), транспорту і зв'язку (7,8 %), металургії та оброблення металу (5,3 %), хімічної та нафтохімічної промисловості (5,0 %), а також організації, які здійснюють фінансову діяльність (7,1 %), операції з нерухомістю, здавання в найми та послуги юридичним особам (4,9 %). Слід зазначити, що підприємства промисловості отримали більше половини загального обсягу інвестицій.

Наростаючий процес посилення господарських взаємозв'язків і взаємозалежності держав об'єктивно потребує підвищення ролі багатостороннього регулювання світогосподарських зв'язків, яке сприяє більш повному використанню переваг міжнародного поділу праці. Але масштаби й напрямки розвитку багатостороннього регулювання в значній мірі залежать від інтересів держав, політики їх урядів і діяльності державних органів.

Не обмежуючи національного суверенітету його учасників, багатостороннє регулювання має вплив на урядові рішення з питань міжнародних торговельно-економічних відносин. У сферу державної політики в цій галузі входить не тільки регулювання, але й сприяння розвитку світогосподарських зв'язків, здійснення підтримки учасникам зовнішньоекономічної сфери діяльності на міжурядовому рівні і у рамках міжнародних економічних організацій.

Пилецкая С.Т.,
д.э.н., профессор Национального авиационного университета,
Рустамбеков Г.Б.,
д.э.н., профессор, зав. кафедры «Мировая экономика»
Бакинского государственного университета

УПРАВЛЕНИЕ РИСКОМ ПОТЕРИ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ УСТОЙЧИВОСТИ АВИАПРЕДПРИЯТИЯ В УСЛОВИЯХ НЕОПРЕДЕЛЕННОСТИ ВНЕШНЕЙ СРЕДЫ

Управление экономической устойчивостью авиапредприятия осуществляется в условиях неопределенности, предопределенной научным прогрессом, нестабильностью политической ситуации, ростом конкуренции на рынках, усилением процессов глобализаций и дефицитом информации. В момент принятия решения не всегда возможно получить исчерпывающую информацию относительно внешних и внутренних факторов, определяющих будущее состояние среды реализации стратегии. Именно таким образом проявляется сущность неопределенности как объективной формы существования окружающей среды.

В долгосрочной перспективе риск снижения экономической устойчивости авиапредприятия генерируется как неэффективной системой управления ресурсами предприятия, так и неопределенностью внешней среды. Причинами риска являются незапланированные события, которые потенциально могут возникнуть и повлечь отклонение от избранной стратегии. Результатом возникновения причин риска будет нежелательное развитие событий, последствия которого повлекут к отклонению от определенной стратегической цели предприятия.

В условиях авиапредприятия управление риском базируется на концепции приемлемого риска, предусматривающее возможность рационального влияния на уровень риска и доведения его до допустимого значения.

Подсистема управления риском экономической устойчивости предприятия, как неотъемлемая составляющая системы стратегического управления экономической устойчивостью в условиях неопределенности, реализуется в виде двухступенчатого комплекса мероприятий по оценке и управлению риском снижения экономической устойчивости. Такой подход предопределен двойной реакцией стратегического управления на внешние изменения: долгосрочной и оперативной. Долгосрочная реакция отражена в стратегических планах, а оперативная - реализуется в режиме реального времени. Подсистема управления риском предусматривает контроль и управление рисками, как при принятии стратегических решений, так и при их реализации путем тактических и оперативных решений.

Построение эффективной системы стратегического управления экономической устойчивостью, включающей подсистему управления риском, будет способствовать повышению экономической устойчивости авиапредприятия в условиях растущей конкуренции и неопределенности на внутреннем и мировом рынках.

Пілецька С.Т.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету,
Гумницька М.В.,
студентка Національного авіаційного університету

МЕТОДИ АНАЛІЗУ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ АВІАПІДПРИЄМСТВА

В теперішній час фінансова стійкість розглядається як інтегрована характеристика, що відбиває здатність підприємства стабільно здійснювати фінансово-господарську діяльність в довгостроковій перспективі. Складність категорії «фінансова стійкість» знаходить свій прояв в наявності комплексу підходів і методів, що характеризують її рівень і спираються на аналіз сукупності абсолютних і відносних показників.

Для оцінки фінансової стійкості підприємства застосовують наступні методи: метод оцінки чистих активів; коефіцієнтний метод, включаючи розрахунок і аналіз динаміки коефіцієнтів структури капіталу і коефіцієнтів покриття зобов'язань; метод оцінки забезпеченості власними обіговими коштами на основі визначення співвідношення запасів і джерел їх фінансування, а також розрахунку трикомпонентного показника $S(\Phi_n)$; аналіз і оцінку динаміки структури активів з позиції створення передумов для забезпечення фінансової стійкості.

Аналіз методики розрахунку чистих активів показав необхідність її вдосконалення, яке пов'язане зі зміною складу і змісту окремих статей бухгалтерського балансу - інформаційної бази цього розрахунку.

Дослідження коефіцієнтного методу оцінки фінансової стійкості показало ряд проблем його застосування. До їх числа слід віднести: а) наявність деякої термінологічної невизначеності, доповненої у ряді випадків відмінностями в алгоритмах розрахунку окремих показників; б) рекомендації по застосуванню не однакових «порогових» значень для оцінки рівня фінансової звітності, пропонованих в міжнародній і українській практиці.

Аналіз оцінок фінансової стійкості показав: суперечність отриманих оцінок; необхідність розрахунку не окремих «разових» значень, а виявлення стійких тенденцій зміни досліджуваних показників і «порогових» значень (інтервалів варіювання), характерних безпосередньо для суб'єкта аналізу.

Дослідження особливостей методів оцінки фінансової стійкості дозволяє підкреслити необхідність проведення комплексної оцінки фінансової стійкості на основі застосування сукупності методів, кожен з яких фокусує увагу на різних аспектах досліджуваної категорії. Такий підхід дозволить вирішити важливе стратегічне завдання - створити цілісну картину стійкості авіапідприємства в довгостроковій перспективі.

Пілецька С.Т.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету,
Чайковська А.О.,
студентка Національного авіаційного університету

МЕТОДИ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОЇ СТІЙКОСТІ БАНКУ

Складність і динамічність сучасних економічних взаємовідносин потребують від банків упровадження ефективних та гнучких до ринкових умов систем управління банком. Забезпечення фінансової стійкості функціонування банку є запорукою стійкої банківської системи, яка підвищує передбачуваність діяльності банків для інвесторів та привабливість для інших економічних суб'єктів. Методи оцінки фінансової стійкості є складовими елементами моніторингу фінансового стану банків. Для досягнення об'єктивної оцінки фінансової стійкості банків необхідно поєднувати оцінку на макроекономічному рівні та на рівні окремого банку. Визначення фінансової стійкості за фактами виконання чи невиконання банком нормативних показників не дає об'єктивної оцінки, тому зараз перевагу віддають загально визнаним у світі індикатори, які комплексно характеризують динаміку розвитку фінансової установи з позицій стійкості. Індикатори першого рівня характеризують зовнішнє середовище функціонування банківської системи, а другого рівня – внутрішній стан банківської системи.

З метою аналізу та оцінки фінансової стійкості на рівні окремого банку найчастіше використовують комплекс наступних індикаторів, а саме капіталізації, якості позичкового портфеля, кредитного ризику, ринкових ризиків, ефективності діяльності, ризику незбалансованої ліквідності. Однією з необхідних умов прийняття обґрунтованих управлінських рішень є ефективне інформаційне забезпечення, яке займає важливе місце в системі оцінки фінансової стійкості банку. До основних методів, що використовуються для оцінки фінансової стійкості банку належать інтегральний, коефіцієнтний, рейтинговий та експертний. Підхід НБУ ґрунтується на порівнянні найбільш важливих характеристик банку з нормативним рівнем та віднесенні банку до тієї або іншої групи на основі експертної оцінки.

Аналіз за допомогою методу коефіцієнтів надає найбільш повну інформацію про фінансовий стан банку, але інформація для аналізу не доступна для великого кола осіб. Метод факторного аналізу потребує від аналітика знань в галузі математичної статистики. Інтегральний коефіцієнт є універсальним інструментарієм комплексної оцінки фінансової стійкості банку, який надає можливість не лише аналізувати ступінь фінансової стійкості банку, а й оперативно реагувати на зміни зовнішнього середовища, уникати кризових ситуацій і підвищувати ефективність банківської діяльності.

Отже, вибір методики аналізу фінансової стійкості банку залежить перш за все від суб'єктів та мети проведення оцінки. Методом аналізу фінансової стійкості банку є комплексне органічно пов'язане дослідження діяльності комерційного банку з використанням статистичних, економіко-математичних та інших способів обробки інформації.

Пілецька С.Т.,
д.е.н., професор Національного авіаційного університету,
Ямковий О.Ю.,
к.пед.н., заступник директора КІТЗ НАУ,
Ямкова Т.А.,

голова випускної комісії напрямку підготовки «Фінанси та кредит»
КІТЗ НАУ

ОЦІНКА ЕКОНОМІЧНОЇ ЕФЕКТИВНОСТІ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОСТУ АВІАПІДПРИЄМСТВА

Аналіз підходів до управління інноваційним ростом показав, що в сучасних умовах господарювання цільовий орієнтир на збільшення вартості підприємства є більш універсальним, ніж максимізація прибутку, оскільки приріст вкладеного капіталу може відбуватися без істотних змін у розмірі отриманого підприємством прибутку і проявлятися в зростанні вартості нематеріальних активів або цінності підприємства. Оцінка ефективності стратегії інноваційного росту підприємства на основі його вартості показує поточні і перспективні цілі розвитку підприємства з урахуванням підвищення ефективності його інноваційної діяльності.

Найбільш ефективно зміну вартості при впровадженні і реалізації інновацій відбиває економічна додана вартість (EVA). Використовуючи показник економічної доданої вартості, представимо оптимізаційну модель для оцінки вартості підприємства, що реалізовує стратегію інноваційного росту:

$$EVA = (P - T) - IC * WACC,$$

де P - прибуток підприємства від його операційної діяльності, грн.; T - податки та інші обов'язкові платежі, грн.; IC - витрати на інновації, грн.; $WACC$ - середньозважена вартість капіталу, %.

Економічна додана вартість виникає у підприємства у тому випадку, якщо за цей період часу вдалося заробити доходність інвестованого капіталу вище, ніж норма доходності інвестора. Позитивне значення EVA означає приріст ринкової вартості в порівнянні з балансовою вартістю чистих активів і ефективну реалізацію стратегії інноваційного росту. При негативному або нульовому значенні EVA стратегія неефективна. Оцінку економічної ефективності стратегії інноваційного росту представимо у вигляді чотирьох етапів.

1 етап. Оцінка вартості підприємства до реалізації стратегії інноваційного росту, тобто вартості наявних у розпорядженні підприємства необоротних і оборотних активів.

2 етап. Визначення можливостей і розрахунок обсягу інноваційних і фінансових ресурсів, що залучаються підприємством.

3 етап. Трансформація залучених ресурсів в активи підприємства.

4 етап. Оцінка вартості підприємства після реалізації стратегії інноваційного росту на основі показника економічної доданої вартості.

Запропоновані розробки доцільно використовувати при оцінці інноваційної діяльності промислового авіапідприємства.

Гайдаржийська О.М.,
к.е.н., доцент, зав. кафедри «Фінанси, облік і аудит»
Національного авіаційного університету,
Грибінник Н.В.,
студентка Національного авіаційного університету

ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМ ОБЛІКУ ВЛАСНОГО КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Майновий стан підприємства та його фінансову самостійність, що зумовлюють особливий інтерес, визначає величина та структура власного капіталу. Величина власного капіталу підприємства характеризує його платоспроможність, кредитоспроможність, забезпеченість коштами для покриття власних зобов'язань. Неправильний облік власного капіталу може потягнути за собою негативні наслідки та позови з боку зовнішніх користувачів бухгалтерської інформації, які використовують її як показник співпраці з даним підприємством.

Власний капітал - це власні джерела фінансування підприємства, які без зазначення строку повернення внесені його засновниками (учасниками), або суми реінвестованого чистого прибутку, нагромаджені протягом строку існування підприємства, а також дарчий капітал. Згідно з П(С)БО 2 "Баланс", власний капітал – це частка в активах підприємства, що залишається після вирахування його зобов'язання. Основними характерними рисами власного капіталу підприємства можна вважати: є джерелом формування господарських засобів підприємства; характеризує фінансові ресурси підприємства; характеризує рівень добробуту засновників підприємства; забезпеченість власним капіталом та його оптимальна структура максимізує ринкову вартість підприємства; є показником ефективності основної, фінансової та інвестиційної діяльності підприємства.

Враховуючи попередні дослідження, маємо можливість зазначити, що для аналізу величини власного капіталу основним джерелом інформації виступає річна фінансова звітність, а саме: баланс; звіт про фінансові результати; звіт про рух грошових коштів; звіт про власний капітал підприємства. Облік власного капіталу регулює відносини між засновниками підприємства, прибуток яких залежить від частки у статутному капіталі підприємства. Організація обліку власного капіталу має ряд недоліків, а саме: відсутність окремого стандарту для обліку власного капіталу; неврахування впливу економічних факторів на величину власного капіталу (зокрема інфляції); у наказі про облікову політику відсутній пункт про облік складових власного капіталу; відсутність у наказі про облікову політику підприємства порядок обліку виплат у разі виходу із товариства; недосконалість аналітичного обліку за окремими складовими власного капіталу; відсутність нормативно-методичних рекомендацій щодо обліку власного капіталу; відсутність рівня оптимального співвідношення величини складових власного капіталу.

Узагальнюючи вищезазначене можна стверджувати, що підвищенню ефективності обліку власного капіталу підприємства сприятиме удосконалення бухгалтерської звітності з обліку власного капіталу, реалізація чого можлива за умови подальших досліджень та практичного впровадження рекомендацій.

ВИДИ СОЦІАЛЬНИХ ДОПОМОГ ТА ЇХ ДЕРЖАВНІ ГАРАНТІЇ

Ступінь благополуччя суспільства в цілому визначається добробутом його громадян. Саме це – високий рівень життя населення, максимально широкі можливості для всебічного розвитку, впевненість кожного у завтрашньому дні - є головною метою соціальної політики будь-якої держави. Сучасна дійсність ставить перед людиною ряд проблем, вирішити які він може тільки з допомогою держави [1].

Так, згідно чинного законодавства можна виділити слідує види державної соціальної допомоги: державна допомога сім'ям з дітьми (допомога у зв'язку з вагітністю та пологами; допомога при народженні дитини; допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку; допомога на дітей, над якими встановлено опіку чи піклування; допомога на дітей одиницею матерям; державна соціальна допомога інвалідам з дитинства та дітям-інвалідам, державна соціальна допомога особам, які не мають права на пенсію, та інвалідам, і допомога на догляд; компенсація фізичним особам, які надають соціальні послуги; державна соціальна допомога малозабезпеченим сім'ям; субсидії для відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг, придбання скрапленого газу, твердого та рідкого пічного побутового палива; Допомога на поховання; компенсаційні виплати постраждалим внаслідок аварії на ЧАЕС.

Порядок призначення і виплати зазначених соціальних допомог та перелік документів, необхідних для призначення допомоги, встановлюється Кабінетом Міністрів України для кожного виду соціальної допомоги. Призначення та виплату соціальної допомоги організовує центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сферах трудових відносин, соціального захисту населення [2, 3].

Таким чином, право на соціальну допомогу не повинне обумовлюватися трудовою діяльністю або сплатою страхових внесків. Тому фінансування можливе тільки за рахунок бюджетів різних рівнів. Грошові виплати можуть встановлюватися як в твердих розмірах, так і в розмірах, які доповнюють доходи до прожиткового рівня, а послуги надаються безоплатно або з частковим відшкодуванням їх вартості.

Література:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР.
2. <http://www.rada.gov.ua>.
3. <http://www.mlsp.gov.ua>.

Бондаренко О.М.,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету,
Іванова А.М.,

студентка Національного авіаційного університету
ФОРМИ БЕЗГОТІВКОВИХ РОЗРАХУНКІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ
ЗАСТОСУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ

У сучасних умовах господарювання безготівкові розрахунки є необхідним елементом розширеного відтворення, кінцевою ланкою у процесі реалізації суспільного продукту. Відповідно до статті 341 ГКУ при безготівкових розрахунках всі платежі проводяться через установи банків шляхом перерахування належних сум з рахунку платника на рахунок отримувача. Поняття безготівкових розрахунків детально розкрито в «Інструкції про безготівкові розрахунки в Україні в національній валюті» № 22 від 21.01.2004 р. При здійсненні безготівкових розрахунків застосовуються: платіжне доручення, платіжна вимога, платіжна вимога-доручення, розрахунковий чек, акредитив, вексельна форма розрахунків, інкасове доручення.

Учасники цивільно-правового обороту визначають форми розрахунків у договорі. Враховуючи принцип свободи договору (ст. 627 ЦК України) сторони є вільними у визначенні того платіжного інструмента (засіб певної форми на паперовому, електронному чи іншому виді носія інформації, використання якого ініціює переказ грошей з відповідного рахунку платника), за допомогою якого будуть здійснюватися розрахунки.

При організації безготівкових розрахунків важливо, щоб момент проведення платежу максимально наближався до моменту відвантаження продукції, надання послуг. Подібне наближення сприятиме скороченню перерозподілу ресурсів між господарськими суб'єктами, прискоренню процесів реалізації, кругообігу фінансових ресурсів. Однак дотримання цього принципу не завжди поєднується з характером виробничого процесу, станом платіжної дисципліни, з економічною зацікавленістю учасників розрахунків.

На практиці проводиться як попередня оплата, так і відстрочення платежу, яке може бути двояким — за домовленістю сторін (комерційний кредит) і примусовою (прострочена заборгованість платника постачальнику).

Більшість підприємств України при здійсненні розрахунків клієнти можуть застосовувати систему «клієнт–банк», яка забезпечує: передачу повідомлень між клієнтом та банком у зашифрованому вигляді за допомогою сертифікованих засобів захисту; автоматичне ведення протоколу (та захист цього протоколу від модифікації), передавання розрахункових документів між банком і клієнтом як у банк, так і в автоматизоване робоче місце (АРМ) клієнта; автоматичне архівування протоколів наприкінці дня.

Таким чином, від стану безготівкових розрахунків, своєчасного і повного надходження від платників коштів залежить стан грошового обігу, ціноутворення, кредитні відносини, фінансовий стан підприємств та банківських установ, і, як підсумок, соціальний стан населення, тому дослідження розвитку безготівкових розрахунків в Україні є актуальною в сьогоденні.

ОЦІНКА ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ПІДПРИЄМСТВА

Серед найважливіших критеріїв ефективності управління підприємством з 1980-х рр. переважає концепція досягнення як можна більшої вартості підприємства або його окремих підрозділів. Оцінка ефективності підприємства з точки зору вартості має дві основні переваги. По-перше, вона зв'язує стратегічні рішення з усіма іншими рівнями, отже, ефективністю підприємства можна управляти. По-друге, орієнтація на максимізацію вартості у поєднанні з відкритим ринком корпоративного контролю тісно пов'язана з більш високим рівнем життя і більш високою загальною продуктивністю праці (тобто, враховує інтереси більшості зацікавлених сторін).

Таким чином, застосування вартісного підходу як комплексного інструментарію ефективності, а вартості підприємства як узагальнювального критерію в умовах стратегічного розвитку, має пріоритетне значення.

Вартість підприємства для усіх зацікавлених сторін може бути знайдена на основі даних прогнозного звіту про прибутки і збитки. Вартісний підхід дозволяє виявити реальні компроміси між інтересами ринкових суб'єктів, пов'язаних з підприємством.

Вартість підприємства визначається величиною поточної (приведеною або дисконтованою) вартості прогнозованих грошових потоків від майбутньої діяльності. При цьому нова вартість створюється тільки тоді, коли підприємства отримують прийнятну віддачу від інвестованого капіталу, таку, яка більше, ніж витрати на залучення капіталу. Таким чином, згідно «вартісної» концепції управління, саме на основі показника вартості підприємства будується механізм ухвалення стратегічних і оперативних рішень.

В той же час, будучи однозначним критерієм для ухвалення стратегічних інвестиційних рішень, показник вартості характеризується слабкою операціональністю відносно тактичних рішень і діяльності підприємства, що обумовлено непорівнянністю інвестиційних і операційних грошових потоків на оперативному горизонті управління. Для подолання цього недоліку вартості, замість концепції дисконтованого грошового потоку, для оцінки цього показника пропонується використати альтернативну концепцію потоку економічної доданої вартості EVA.

Модель економічної доданої вартості EVA може бути використана для комплексної оцінки ефективності операційної, інвестиційної і фінансової діяльності.

ДО ПИТАННЯ ЗРОСТАННЯ ВАРТОСТІ ПІДПРИЄМСТВА ЗА РАХУНОК СТВОРЕННЯ РЕЗЕРВНОГО ФОНДУ

На величину вартості підприємства впливають ризики, які супроводжують його діяльність. Наявність ризиків знижує вартість підприємства, тому проекти, спрямовані на зниження ризиків, також можуть розглядатися як вкладення в розвиток бізнесу, оскільки приводять до зростання вартості за рахунок економії на можливих витратах, обумовлених ризиками. Максимізація вартості підприємства значною мірою зводиться до управління ризиками зниження приросту вартості відносно пов'язаних з цим витрат.

Управління ризиками є сукупністю процесів усередині підприємства, які спрямовані на обмеження ризиків, що приймаються підприємством, відповідно до його інтересів. Для скорочення ризику його треба оцінити (кількісно виміряти) і проаналізувати.

Після виявлення і оцінки ризику підприємства слід вирішити, чи варто робити дії зі зниження втрат. Стратегія підприємства по управлінню можливими втратами може включати один або декілька елементів: прийняття ризику; управління ризиком на основі використання внутрішніх (операційні) методів; управління ризиком на основі використання методів хеджування; впровадження системи моніторингу і оцінки результатів проведеної роботи.

В якості об'єкту інвестиційних вкладень, спрямованих на зниження ризику, може виступати резервний фонд (запас грошових коштів або їх еквівалентів на випадок необхідності). Звичайно, що створення резервів є одним із способів зниження ризиків. На основі розгляду резервів в якості активів (витрат) може бути побудована модель, яка дозволяє за рахунок створення резервного фонду понизити ризики банкрутства та дає можливість досліджувати зростання вартості підприємства за рахунок зниження ризиків банкрутства.

Результатом застосування запропонованої моделі є розрахунок оптимального резервного фонду, а також розрахунок приросту вартості підприємства при зниженні ризику банкрутства з урахуванням створення резервного фонду. Якщо вартість в результаті створення резервного фонду збільшується, проект має бути прийнятий. Після створення резервного фонду підприємство продовжує свою нормальну операційну діяльність. Оцінка фінансового положення підприємства припускає загальний аналіз ситуації, що склалася на підприємстві, оцінку діяльності і підвищення потенціалу з урахуванням досягнутих результатів оптимізації, тобто прогноз подальшого розвитку.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ ТА ВИЗНАЧЕННЯ ЇЇ СТРУКТУРИ

Банки є інституційною основою розвитку грошово-кредитної системи, забезпечення товарно-грошових відносин, простого і розширеного відтворення економіки. І хоча на ринках, насамперед світових, з'являється все більше фінансових структур (інвестиційних, пенсійних фондів, страхових компаній, фінансових бірж, кредитних спілок, емітентів платіжних карток – і т.д.) банки є і будуть залишатися базисом грошово-кредитної системи будь-якої країни.

Банківська система України, як і кожний системний об'єкт, має структуру, й її розвиток віддзеркалюється у змінах структури. При цьому банківську систему як економічне поняття не слід ототожнювати з її структурою. Якщо структура – це сукупність банків, система зв'язків між ними, рівні побудови (одно – або дворівнева структура), то система, яка має свою структуру, розглядається як цілісний об'єкт, що виконує свої функції, має закономірності розвитку, функціонує у відповідному правовому полі та економічному середовищі. Безпосередньо дослідженню структури і банківської системи України присвячено мало наукових праць.

Тому дана проблематика є науково актуальною та практично значущою. Структура банківської системи складається з двох елементів: макроструктури як сукупності банків і системи взаємовідносин один з одним, включаючи центральний банк, і мікроструктури – організаційної структури самого банку, включаючи його філії та підрозділи, в тому числі й за кордоном. Більше того, слід розглянути й таке поняття, як базова інфраструктура банківської системи. Це сукупність найбільших банків, обов'язково включаючи Центральний банк, та система зв'язків між ними, які є обов'язково необхідними для виконання банківською системою своїх функцій, насамперед забезпечення грошового обігу в країні. Така базова банківська інфраструктура є основою фінансової безпеки держави.

Таким чином, для оптимізації структури банківської системи України, доцільно здійснити такі заходи: відокремлення служби банківського нагляду від Національного банку України в окрему структуру з метою забезпечення ефективного нагляду за банківськими установами, підвищення довіри до банківської системи; вдосконалення роботи об'єднань банків, які б представляли інтереси комерційних банків, надавали консультації, працювали над підвищенням кваліфікації банківських працівників, узагальнювали та розповсюджували банківський досвід, співпрацювали зі службою банківського нагляду; створення інституції банківського омбудсмена, з метою підвищення авторитету банківської системи; створення умов для ефективного функціонування та розвитку спеціалізованих банків зі спеціалізацією за сферами бізнесу, кооперативних, муніципальних банків, які б сприяли розвитку регіонів, малого та середнього бізнесу, місцевих громад.

Діденко Н.Ю.,
студентка Національного авіаційного університету,
Науковий керівник: Попович О.В.,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЮДЖЕТУВАННЯ ВИТРАТ ПІДПРИЄМСТВА НА ІННОВАЦІЇ

Головною вимогою цілеспрямованого обліку, контролю та планування є ефективно управління витратами підприємства. Процес бюджетування у даному випадку, виступає методом інформаційного забезпечення управління витратами. Саме бюджетування дозволяє аналізувати стратегічні та фактичні результати господарської діяльності.

Мета бюджетування, як технології управління, безпосередньо залежить від поставлених керівником цілей діяльності на певний період.

При дослідженні процесу бюджетування можна зробити висновок, що на підприємствах відсутні окремі бюджети витрат на інновації. Таким чином, неможливо здійснювати керівництвом контроль за інноваційними процесами. Основними проблемами не здійснення бюджетування даної сфери є такі, як:

- неможливість виміру економічного ефекту або ж умовність виміру в більшості випадків;
- трудоемність даних операцій та технічна складність їх здійснення;
- нерозуміння керівництвом у достатній мірі всієї важливості бюджетування витрат на інновації для ефективного функціонування підприємства у майбутньому.

З урахуванням всього вищесказаного, буде правильним рішенням додати до існуючої системи бюджетування окремого бюджету витрат на інновації, що забезпечить можливість контролю за їх ефективністю. Він повинен бути складений з урахуванням певних вимог, основними з яких є: дійсність і збалансованість бюджету; узагальнюючий план у грошових та натуральних одиницях; відповідальність за складання і виконання бюджету певною особою; точність фактичних і планових даних; незмінність протягом бюджетного періоду.

Запровадження бюджету витрат на інновації, як бюджету перспективного розвитку підприємства, має бути основою для створення стратегії та планування, стимулюватиме досягнення стабільного розвитку підприємства. Важливе значення у даному процесі відіграє внутрішній контроль виконання такого бюджету. Основною метою бюджету витрат на інновації є контроль і планування фінансової спроможності підприємства здійснювати витрати поточного й капітального характеру, потрібних для виконання інноваційного процесу.

Жам О. Ю.,
к.е.н, доцент Національного авіаційного університету,
Буркена А. О.,
студентка Національного авіаційного університету

ЕЛЕКТРОННЕ АДМІНІСТРУВАННЯ ПДВ

Система електронного адміністрування ПДВ передбачає грошове забезпечення ПДВ та направлена на подолання схем ухилення від оподаткування у сфері ПДВ, яка набрала чинності з 1 січня 2015 року.

В цій системі всі платники податку на додану вартість мають власні електронні рахунки в банку, який підпорядковується Національному банку України. Усі податкові накладні складаються виключно в електронному вигляді та реєструються в Єдиному реєстрі податкових накладних (ЄРПН) незалежно від розміру ПДВ.

Система електронного адміністрування ПДВ не вносить змін щодо загальних принципів оподаткування ПДВ, затверджених Податковим кодексом України, далі ПКУ. Норми ПКУ, які визначають платників ПДВ, об'єкт оподаткування, принципи формування податкових зобов'язань та податкового кредиту, залишаються незмінними.

Позитивною новацією у сфері електронного адміністрування ПДВ є встановлена можливість повернення так званої «переплати» з електронного рахунку платника податку. Але залишається не вирішеним питання щодо бюджетного відшкодування ПДВ. Перевагами запровадження системи електронного адміністрування ПДВ є: запобігання незаконному відшкодуванню ПДВ з бюджету; скасування вимогу щодо видачі податкових накладних на „паперових носіях”; зменшення кількості перевірок суб'єктів господарювання; спрощення податкової звітності (формування податкової декларації з ПДВ в електронній формі).

Поряд із перевагами існує ряд недоліків, серед них можна виокремити такі: проблеми, що виникають при списанні коштів з рахунків платника податків (при не достатності грошових коштів на спеціальному рахунку для підтвердження податкового зобов'язання з ПДВ необхідно вносити ці кошти чи чекати поки контрагенти зареєструють вхідне ПДВ (податковий кредит); процедура повернення суми залишку від'ємного значення попередніх звітних (податкових) періодів, яка підлягає бюджетному відшкодуванню на рахунок платника у банку.

Окрім того, що електронне адміністрування є зручним процесом та скорочує час на оподаткування, система мінімізує участь працівників фіскальної служби, чим забезпечує об'єктивність та неупередженість у процесі бюджетного відшкодування.

Жам О. Ю.,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету,
Якимчук Н.І.,
студентка Національного авіаційного університету

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Формулювання висновку про достовірність і відповідність фінансової звітності суб'єкта господарювання даним його бухгалтерського обліку – мета кожної аудиторської перевірки. Однак, кожен користувач має особисті економічні інтереси: інвесторів та власників цікавить можливість участі у капіталі суб'єкта господарювання; керівництво суб'єкта господарювання – регулювання діяльності суб'єкта господарювання; банки, постачальники та інші кредитори – забезпечення зобов'язань підприємства своєчасно виконувати свої зобов'язання; органи державного управління – формування макроекономічних показників; працівників суб'єкта господарювання – оцінка здатності суб'єкта господарювання своєчасно виконувати свої зобов'язання; замовників – оцінка фінансового стану суб'єкта господарювання.

Саморегулювання є основною умовою незалежності аудиторської діяльності в Україні. На початковому етапі аудитор самостійно приймає рішення щодо методів та прийомів проведення аудиторської перевірки; визначає рівень суттєвості інформації у фінансових звітах; приймає рішення про залучення експертів і не змінює своїх рішень під тиском третіх осіб.

Законом України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 № 3125-ХІІ ст. 17 визначено, що аудит проводиться на підставі договору між аудитором (аудиторською фірмою) та замовником, що визначає самостійний вибір замовника. Це також означає обов'язкову відсутність будь-яких майнових чи фінансових інтересів в об'єкті перевірки як з боку аудитора, так і з боку пов'язаних з ним осіб (родичів, близьких людей). У протилежному випадку аудиторська фірма буде нести відповідальність за порушення вимог до незалежності і результати аудиту можуть бути визнані недійсними. У положенні про забезпечення незалежності аудитора відповідальність за проведення заходів, що перевіряють дотримання незалежності, покладається на саму аудиторську фірму. Це є недостатньо ефективним, оскільки така фірма може мати свою власну зацікавленість у недотриманні такої вимоги.

Щоб дивесифікувати ризики необ'єктивної оцінки фінансового стану, необхідно залучати до перевірки спеціалістів із різних фірм або різних аудиторів-підприємців. Це зменшить вірогідність зацікавленості аудиторів у одержанні конкретних результатів аналізу, а також допоможе отримати більш неупереджені висновки.

Ісай О.В.,
к.е.н., доцент, ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана», м. Київ

ПИТАННЯ УПРАВЛІНСЬКОГО ОБЛІКУ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ
ПІДПРИЄМНИЦЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

В умовах євроінтеграційних процесів в економіці держави діяльності підприємств України стратегічне управління набуло особливе значення. В таких умовах господарювання виникла проблема нестачі обсягу інформації як в середині підприємства, так і за його межами, що в свою чергу змусило вдосконалювати систему управлінського обліку.

Останнім часом вирішено багато поточних проблем системи бухгалтерського управлінського обліку, що забезпечило потребу інформаційного забезпечення менеджерів для стратегічного управління підприємством. Враховуючи те, що система управління суб'єктами підприємств повинна відповідати сучасним вимогам такими як високою гнучкістю виробництва; нових форм контролю; організації та розподілу праці; конкурентоздатності товарів чи послуг; прогнозування зовнішнього середовища; організації після продажного середовища то система стратегічного управлінського обліку потребує особливої уваги в подальшому його удосконаленню. Система управлінського обліку потребує удосконалення інформаційного забезпечення, інструментів реалізації стратегічних орієнтирів існування суб'єктів господарювання в довгостроковій перспективі.

Для забезпечення стратегічного управління управлінський облік повинен орієнтуватися на зовнішні зміни стратегії і оцінку результативності таких змін як росту об'ємів, ціни, витрат, аналіз прибутковості конкурентів, співвідношення суми змінних та постійних витрат конкурентів.

Важливим напрямком стратегічного управлінського обліку є і визначення акціонерної вартості основним показником, якої є чиста дисконтована вартість (НРПВ) цей показник обліковує як тривалість терміну використання акцій, витрат на капітал, так і ризики незалежно від обраної облікової політики і він являється найбільш об'єктивним критерієм оцінки акціонерної вартості. Основними факторами впливу на цей показник є зміна обсягу реалізованої продукції (послуг), рентабельність продаж, ставки податків, додаткові інвестиції в непоточні активи. Слід звернути увагу і на такий показник стратегічного обліку як розрахунок економічної доданої вартості (ЕВА), який при позитивному значенні свідчить про зростання акціонерної вартості. На сьогодні система стратегічного управління побудована на сучасних технологіях стратегічного менеджменту та бухгалтерського стратегічного моделювання сучасних інформаційних потоків, які потребують окремих розробок методик та розрахунків не тільки на зарубіжних інструментаріях, а і національних розробок і розвитку стратегічного бухгалтерського обліку сучасної економіки України.

Потреба стратегічного управління і введення стратегічного управлінського обліку виникла у зв'язку з розвитком глобалізації цих процесів, з виникненням завдань які не вирішуються у традиційній системі управління і веденням управлінського обліку в нашій державі.

Кадура А.П.,
студентка КІТЗ НАУ,
Науковий керівник: Брезіцька О.В.,
викладач випускної комісії напрямку підготовки «Фінанси та кредит»
КІТЗ НАУ

ПРОГРАМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасний аудит в Україні вже пройшов етап становлення та знаходиться на стадії розвитку. Зі стрімким впровадженням комп'ютерних технологій, для ефективної аудиторської діяльності необхідне відповідне дійове програмне забезпечення, яке знизить трудомісткість проведення аудиту та підвищить якість виконаної роботи.

На даний момент вітчизняний ринок не може пропонувати доступні програмні продукти власної розробки, тому аудиторські компанії використовують здебільшого російські комп'ютерні програми (деякі з них наведені у таблиці 1).

Таблиця 1

Найпоширеніші аудиторські програми, які використовуються в Україні

Назва аудиторської програми	Характеристика
«IT Audit: Аудитор»	Програма є конструктором і дозволяє автоматично заповнювати робочі документи аудитора за даними ІС:«Підприємство»; самостійно налагоджувати методологію аудиторської перевірки.
«Экспресс-Аудит: ПРОФ»	Має змогу сформувати в автоматичному режимі підсумкові документи за наслідками проведеної перевірки на основі бланків документів, представлених в бібліотеці системи.
«Abacus Professional»	Має відкриту архітектуру, тому може використовуватися з іншими програмами і додатками. Усталена робота при великій кількості користувачів у мережі.
«Ассистент аудитора»	Електронна нормативна база, зроблена спеціально для аудиторів. Інформація в ній згрупована у декілька тематичних розділів.

У 2009 році з'явилася перша українська аудиторська програма «Івахненко & Катеньов Аудит». Її особливістю є двоступеневе перенесення облікових даних. Згодом почали розробляти й інші вітчизняні програми, але вони не набули широкого розголосу і попиту у аудиторів.

Таким чином, програмне забезпечення аудиту в Україні сьогодні є актуальною проблемою. Держава повинна зацікавлювати українські фірми в розробці власних програмних продуктів, які будуть конкурентоспроможними не тільки на вітчизняному, а й на міжнародному ринках.

ОЦІНКА ВІРОГІДНОСТІ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВА

У умовах економічного розвитку країни, що склалися нині, підприємства мають бути упевнені в надійності і фінансовій спроможності своїх партнерів, інакше вони мають можливість використати механізм банкрутства як засіб повернення боргу неплатоспроможними партнерами. Керівники підприємств, менеджери різних рівнів управління повинні уміти своєчасно визначити незадовільний фінансовий стан підприємств - контрагентів на основі результатів проведеного фінансового аналізу, і при необхідності скористатися своїм правом, в судовому порядку застосувати процедури банкрутства до боржника.

Незважаючи на велику кількість існуючих методик прогнозування фінансового стану і банкрутства підприємств, цю проблему не можна вважати повністю вирішеною з наступних причин: застосування різних методик призводить до суперечливих результатів; прогнозна точність моделей значно зменшується при використанні для аналізу фінансового стану даних за декілька років до банкрутства; зарубіжні моделі не зважають на специфіку економічної ситуації і організації підприємництва в Україні, які відрізняються у тому числі системами бухгалтерського обліку і податкового законодавства, що знаходять відображення як в наборі чинників - ознак, так і у вагових коефіцієнтах при них; у моделях використовуються дані за один рік, і не враховується зміна показників в динаміці за декілька років. У зв'язку з цим існує потреба в розробці підходів і методів прогнозування банкрутства, позбавлених перелічених вище недоліків.

Методологічні підходи до моделювання банкрутства підприємства можна розділити на дві групи: класичні статистичні методи (регресійний аналіз, дискримінантний аналіз, кластерний аналіз) і альтернативні методи (нейромеревевий аналіз, теорія нечітких множин та ін.).

Для побудови моделі статичної оцінки вірогідності банкрутства підприємства був вибраний метод логістичної регресії.

Цей метод має наступні достоїнства: з його допомогою можна оцінювати вірогідність того, що подія настане для конкретного спостереження; в якості предикторів допускається використання усіх типів змінних, у тому числі категоріальних; модель є нелінійною, в неї можна включати взаємодії предикторів.

Відмінність пропонованого підходу в тому, що класифікація підприємств на групу банкрутів і підприємств, що мають задовільний фінансовий стан, здійснюється з урахуванням ретроспективної динаміки зміни основних фінансових показників.

Коршак А О .,
студентка Національного авіаційного університета,
Науковий керівник: Попович О.В.,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету

МЕТОДИ ОЦІНКИ ХЕДЖУВАННЯ ГРОШОВИХ ПОТОКІВ

Відображення в бухгалтерському обліку процесу хеджування відповідно до міжнародних та національних стандартів бухгалтерського обліку і фінансової звітності полягає в тому, що хеджування повинно бути ефективним. Для оцінки ефективності хеджування в кількісному вираженні необхідно розраховувати показники, що впливають на облікове відображення операцій хеджування в частині формування доходів і витрат.

Таким чином, успішність використання інструментів хеджування обумовлюється досконалістю застосованого аналітичного забезпечення. Адаже оцінка ефективності хеджування передбачає використання методів та прийомів економічного аналізу. Тому вибір методики визначає достовірність та надійність показників бухгалтерської звітності, що, в свою чергу, впливає на ефективність прийнятих на її основі рішень як внутрішніх, так і зовнішніх груп заінтересованих осіб.

Положення нормативно-правових документів не регулює переліку методів оцінки ефективності хеджування, а лише визначає, що її рівень повинен бути в межах від 80 % до 125 %. Як показали дослідження, такі кількісні результати можна отримати використовуючи метод доларової компенсації (dollar-offset method). Однак, існують і інші методи, які можуть використовуватися для оцінки ефективності операцій хеджування. Недоліком законодавства в сфері даного питання є те, що не розкрито значення показників ефективності хеджування, якщо суб'єкт господарювання використовує інші методи, ніж метод доларової компенсації (dollar-offset method).

Перспективна оцінка ефективності хеджування проводиться до моменту початку здійснення операцій з об'єктами та інструментами хеджування, а її результати відображаються в початковій документації, що підтверджує необхідність та доцільність застосування методу управління ризиками.

Розрахункові методи, які використовуються для оцінки ефективності хеджування, характеризуються більш точними і достовірними результатами та мають практичне значення.

Метою здійснення ефективного хеджування є вибір інструменту та об'єкту хеджування, який забезпечує взаємну компенсацію доходів і витрат. Для отримання інформації про доцільність використання хеджування та існування можливості такої компенсації протягом терміну його застосування використовуються методи оцінки ефективності хеджування.

Отже, перспективами є обґрунтування впливу використання різних методів оцінки ефективності хеджування на облікове відображення його процесу та внесення змін до законодавства в частині питання формування показників ефективності хеджування за умови використання різних методів оцінки.

КОНТРОЛЬ ЗА НЕОБОРОТНИМИ АКТИВАМИ В УПРАВЛІННІ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Нові умови розвитку, зміна організаційних структур та завдання щодо підвищення конкурентоспроможності суб'єктів господарювання зумовлюють реорганізацію стилю та методів управління, зокрема, зміну організації систем внутрішньогосподарського контролю. Саме внутрішньогосподарський контроль сприяє збереженню ресурсів та зниженню витрат, формуванню надійної інформаційної основи для прийняття управлінських рішень.

Необхідність здійснення контролю за необоротними активами посилюється у зв'язку з тим, що ці об'єкти використовуються в господарському процесі тривалий період і переносять свою вартість на витрати діяльності поступово шляхом нарахування амортизації. А амортизація, прибуток та економія затрат є єдиними внутрішніми джерелами фінансування підприємства. Відповідно внутрішній контроль за цим процесом повинен здійснюватися за такими напрямками:

- 1) контроль на стадії придбання об'єктів необоротних активів (попередній контроль);
- 2) контроль на стадії здійснення операцій із необоротними активами (поточний контроль);
- 3) контроль за результатами використання необоротних активів і порядком перенесення їх вартості на витрати діяльності та ефективним використанням накопиченого амортизаційного фонду (наступний контроль).

Внутрішній контроль ефективності використання в управлінні необоротними матеріальними активами підприємства складається з наступних етапів:

1. Контроль дотримання встановлених обліковою політикою елементів стосовно необоротних активів.
2. Аналіз стану та структури необоротних активів.
3. Аналіз джерел формування необоротних активів.
4. Контроль за доцільністю утримання об'єктів необоротних активів підприємства.
5. Контроль за цільовим використанням необоротних активів підприємства.
6. Контроль потреб у прирості необоротних активів.
7. Контроль за своєчасним оновленням необоротних активів підприємства.
8. Аналіз ефективності використання необоротних активів.

Отже, застосування на практиці контролю за необоротними активами підприємств дозволяє послідовно та обґрунтовано підходити до прийняття рішень під час здійснення господарської діяльності суб'єкта господарювання, що сприятиме підвищенню ефективності діяльності підприємства в цілому.

Krapko O.M.,
Ph.D. in Economics, senior lecturer of finance, accounting and audit
Department,
Vozbranna N.A.,
Student of National Aviation University

FEATURES OF CASHLESS PAYMENTS ACCOUNTING ORGANIZATION

Cash - is current assets, which in the modern conditions of market economy play a very important role in the enterprise activity. Despite the fact that on the enterprises exist both cash and non-cash payments, in recent years enterprises give their superiority to bank transfers. One of the types of non-cash payments in the enterprise is payment cards. Payment cards are used to transfer funds from the payer's account or bank account in order to pay for goods and services.

Non-cash payments in Ukraine are carried out by Electronic Funds Transfer (EFT). The introduction of EFT has increased the speed and reliability of payments, ensured their safety and confidentiality. EFT-services enjoy all commercial banks in Ukraine. To conduct cashless payments business entities in banks open current accounts: 2510, 2523, 2600, 2602, 2650.

Analyzing the interbank relations in Ukraine, it should be noted that the largest portion in the total number and in the total amount of the initial payments take payment orders the average percentage of which for the years 2012-2014 in the total number was 61.9%.

So, the organization of cashless payments in Ukraine is at a sufficiently high level. In this case a major payment instrument payment order, through which the more than 60% of the total the initial payments in EPS. The increase in non-cash payments support more rapid economic development, the development of electronic payments has a positive impact on the financial system and monetization.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБЛІКУ ТА АУДИТУ НА ПІДПРИЄМСТВАХ МАЛОГО БІЗНЕСУ

Українська система фінансово-економічного контролю почала формуватися не так давно і протягом навіть такого малого періоду зазнавала багатьох змін та поправок. Сьогодні в умовах нестабільної економічної та фінансової ситуації для ефективної роботи підприємств малого бізнесу потрібно розробляти та впроваджувати удосконалену систему фінансового управління, яка б зосереджувала весь комплекс бізнес-процесів та об'єднувала усі види обліку та аудиту. Необхідність удосконалення обліку і аудиту на підприємствах малого бізнесу важлива тим, що за умов розвитку ринкової економіки малий бізнес особливо впливає на розвиток народного господарства країни в цілому. Тому удосконалення управлінського обліку як керівництвом підприємства так і державою у сфері законодавства є актуальною і потребує уваги.

Розвиток і займання твердої конкурентоспроможної позиції також залежить від правильно наданої інформації щодо функціонування підприємства така інформація покаже чітке уявлення про стан, розвиток та перспективи діяльності.

З точки зору бухгалтерського обліку та аудиту на підприємствах малого бізнесу, мають важливе значення торгівельна та посередницька діяльність, організаційна структура, чисельність працюючих(в середньому 6-10 осіб), зосередження управління та контролю в руках власника (керівника). Дані особливості є основними в організаційному та управлінському характері підприємств малого бізнесу.

Малі підприємства повинні базувати свій облік на таких принципах роботи: повнота висвітлення, послідовність, обачність, історична фактична собівартість, безперервність, превалювання сутності над формою, єдиного грошового вимірника, нарахування та відповідність доходів і витрат, періодичність.

Існують різні методи вибірки статей обліку для тестування, згідно з Міжнародним стандартом аудиту, доступними засобами для аудитора є:

- відбір всіх об'єктів обліку;
- відбір конкретних об'єктів обліку;
- аудиторська вибірка.

Для забезпечення отримання об'єктивних результатів потрібно використовувати Міжнародні стандарти аудиту в процесі перевірки малих підприємств. Результати аудиту в процесі перевірки підприємства будуть більш реально та змістовно відображати з усіх боків його стан та будуть невід'ємною частиною процесу по вирішенню проблем та недоліків які були виявленні у процесі перевірки.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ ВИРОБНИЧИХ ЗАПАСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Виробничі запаси (активи, що використовуються в якості сировини, матеріалів при виробництві продукції) дуже важливі для підприємств. З одного боку, сформовані виробничі запаси забезпечують сталість, безперервність діяльності підприємства, що гарантує його економічну безпеку, з іншого боку виробничі запаси у великих промислових підприємствах вимагають великих капіталовкладень, тому від організації їх обліку та аналізу залежить точність визначення прибутку підприємства, його фінансовий стан, конкурентоспроможність на ринку і в цілому ефективність роботи.

Аналітичний облік матеріальних запасів ведеться на складах за допомогою карток складського обліку, які розміщуються в картотеці за технічними групами виробничих запасів згідно з номенклатурою. Дані за аналітичними рахунками узагальнюються в оборотно-сальдових відомостях. Важливість і трудомісткість ведення кількісного аналітичного обліку матеріальних запасів, значні їх якісні показники зумовили необхідність пошуку більш раціональних методів обліку матеріальних запасів з метою усунення дублювання одних і тих же операцій. У вітчизняній обліковій практиці використовуються три методи: метод ФІФО, середньозваженої собівартості та ідентифікованої собівартості. За кордоном найбільш широко використовується як раз метод ФІФО "перше надходження - перший відпуск". Відомо, що метод ФІФО використовується 63% великих компаній США, метод середньозваженої собівартості - 37%, інші методи - 9%. Згідно з методом ФІФО, запаси, куплені або вироблені першими, мають бути продані першими, а ті, які залишаються на кінець періоду, були куплені або вироблені - останні. Згідно з методом середньозваженої собівартості, вартість запасів визначається на підставі середньозваженого значення собівартості аналогічних запасів на початок періоду та собівартості запасів, куплених або вироблених протягом періоду.

На думку автора, найбільш ефективний метод вибуття запасів - це метод ФІФО. Завдяки йому виробляється більш реалістична оцінка ТМЗ в балансі в порівнянні з іншими методами, так як вартість залишків найбільш точна.

Матвєєв В.В.
к.е.н., професор Національного авіаційного університету
Назаренко О.В.
студентка Національного авіаційного університету.

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ОРГАНІЗАЦІЇ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Для діяльності будь – якого підприємства необхідні основні засоби, які багато разів беруть участь у виробничому процесі та формують матеріально – технічну базу підприємства. Від правильного та раціонального обліку основних засобів залежить процес їх відтворення, поповнення, оновлення та в кінцевому рахунку – забезпеченість підприємства конкурентноспроможними, сучасними засобами праці. В Україні облік основних засобів регулюється Положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 7 "Основні засоби" та Податковий кодекс України В міжнародній практиці облік основних засобів ведеться у відповідності до Міжнародного стандарту бухгалтерського обліку 16 "Основні засоби".

Для обліку основних засобів на підприємстві відповідно до Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств та організацій та Інструкції про його застосування №291 використовується рахунок 10 «Основні засоби», 15 «Капітальні інвестиції» та 131 «Знос основних засобів». Аналітичний облік на підприємстві ведеться також за видами основних засобів, місцями їх експлуатації та матеріально-відповідальними особами. При відображенні на рахунках бухгалтерського обліку операцій з руху основних засобів важливим є правильне застосування положень з формування первісної вартості активів у бухгалтерському та податковому обліку. Безоплатне одержання основних засобів у бухгалтерському обліку підприємства розглядається як збільшення додаткового капіталу на суму, що дорівнює справедливій вартості безоплатно одержаних основних засобів, без урахування інших обов'язкових витрат і платежів.

Отже, організація синтетичного та аналітичного обліку основних засобів на підприємствах повинна здійснюватися відповідно до чинного законодавства з обліку та з урахуванням особливостей господарювання підприємства та є важливою передумовою забезпечення дієвого контролю ефективного використання підприємством своїх фінансових ресурсів.

Наконечна А.А.,
студентка Національного авіаційного університету,
Науковий керівник: Костюнік О.В.,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ

Сучасні підприємства стараються підтримувати ділові зв'язки з багатьма партнерами, орієнтуватися на численних конкурентів, враховувати і передбачати різноманітні вимоги споживачів, суспільних організацій, держави тощо. Саме ці фактори визначають необхідність покращення якості аудиту в Україні.

Особливу увагу на розвиток аудиту в Україні у своїх працях звертають вітчизняні вчені, а саме: М. Т. Білуха, Ф. Ф. Бутинець, В. Г. Гетьман, Г. М. Давидов, В. С. Рудницький та І. І. Пилипенко. Вони присвячують свої дослідження питанням розвитку аудиторської діяльності, проблемам контролю якості аудиторських послуг в Україні, пошуку шляхів удосконалення аудиторських перевірок і т. ін.

Незважаючи на те, що для розвитку аудиту в Україні вже зроблено доволі багато, однак дотепер залишаються питання, від правильного і успішного вирішення яких залежать перспективи його подальшого розвитку.

Проблемні питання що стосуються розвитку аудиту в Україні: значний негативний вплив «тіньового» бізнесу; недостатній досвід аудиторської діяльності порівняно з іншими європейськими країнами; недостатня кількість кваліфікованих аудиторських кадрів, що зумовлено перш за все невідповідністю підготовки українських бухгалтерів та аудиторів сучасним вимогам практики; громадські професійні організації обліковців не є масовими, тому це стримує процес обговорення та вирішення проблемних питань практики обліку та аудиту.

Шляхи подолання цих проблем та перспективи розвитку аудиту в Україні: «детинізація» економіки України, відповідно зі зменшенням обсягів «тіньового» бізнесу значення аудиту зростатиме; розробка механізму ціноутворення на аудит та аудиторські послуги шляхом вивчення міжнародного досвіду з цього питання; підвищення престижу аудиторської професії, надання впевненості у відповідності ціни якості роботи аудитора; удосконалення розробки внутрішньо-фірмових методик аудиту, робочої документації; удосконалення навчальних планів підготовки обліковців у вищих навчальних закладах, адаптувати їх знання до потреб практики реального життя.

Таким чином, приведення в дію всіх перелічених перспектив надасть змогу створити оптимальне середовище для ефективного розвитку аудиту в Україні, зокрема підвищити конкурентоспроможність вітчизняних фірм; налагодити процес звітності окремих підприємств, прозорість і доступність інформаційного забезпечення; підвищити ефективність у сфері бухгалтерського обліку.

Олійник І.А.,
студентка Національного авіаційного університету,
Науковий керівник: Костюнік О.В. ,
к.е.н., доцент Національного авіаційного університету

ВАЖЛИВІСТЬ ОБЛІКУ І АНАЛІЗУ ЗАПАСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Такі активи як запаси включають найрізноманітніші матеріальні цінності. Це - сировина й матеріали, запасні частини й паливо, незавершене виробництво у вигляді не закінчених обробкою (складанням) виробів, готова продукція і, зрештою, товари.

Таке розмаїття передбачає, що з цих активів підприємство може у різний спосіб отримувати вигоду. Скажімо, сировина та матеріали використовується самим підприємством як у процесі виробництва продукції, виконання робіт або надання послуг, так і для адміністративних та збутових потреб.

Із запасами можуть здійснюватися найрізноманітніші операції: купівля запасів або їх безоплатне отримання, транспортування, зберігання, передача у виробництво, продаж або безоплатна передача.

Важливим фактором успішного функціонування підприємства є ефективність використання виробничих запасів як невід'ємної складової безперервності виробничих процесів. Підприємство самостійно визначає потрібну їх кількість для виробництва продукції. У такому контексті виникає необхідність розроблення дійового механізму, здатного координувати процеси обліку й аналізу надходження, наявності, використання та вибуття виробничих запасів.

Разом з тим, значне коло питань як у теоретико-методологічному, так і в практичному плані щодо обліку й аналізу виробничих запасів на підприємстві залишаються не розкритими. Не чітко опрацьована на даний час система нормування виробничих запасів за цільовим призначенням; має місце невідповідність вимогам нормативно-правової бази. При відображенні в обліку виробничих запасів відсутня галузева методична база з обліку і аналізу виробничих запасів. З урахуванням зазначеного розробка теоретичних і методичних засад щодо оцінки виробничих запасів, обліку й аналізу їх використання на підприємстві є об'єктивною необхідністю.

Тому під час роботи необхідно чітко дотримуватись всіх поставлених вимог по роботі з запасами, для того щоб не виникало подальших проблем з їх обліком на підприємстві.

ЗНАЙОМТИСЯ, НОВІ ЗМІНИ В СИСТЕМІ БУХГАЛТЕРСЬКОГО ОБЛІКУ БЮДЖЕТНИХ УСТАНОВ

Міністерство фінансів наказом «Про затвердження Змін до деяких нормативно-правових актів Міністерства фінансів України з бухгалтерського обліку» № 664 від 23.07.2015 р вніс деякі корективи в нацстандарти і методрекомедації з бухгалтерського обліку для державного сектора.

Як відомо, облікова політика суб'єкта державного сектору визначається у розпорядчому документі. В ньому мають бути встановлені методи оцінки, обліку, види сегментів та їх пріоритетність і процедури, які має застосовувати суб'єкт державного сектору. Проте, згідно зі змінами до НП(С)БО 101 "Подання фінансової звітності", у розпорядчому документі тепер не встановлюється порядок організації бухгалтерського обліку.

Найбільше змін зазнали НП(С)БО 121 "Основні засоби", НП(С)БО 122 "Нематеріальні активи" та НП(С)БО123 "Запаси", зокрема: не нараховувати амортизацію на об'єкти ОЗ, доступ до яких обмежений у зв'язку з тим, що вони знаходяться в Криму і / або на території проведення АТО; передбачити в наказі про облікову політику нарахування амортизації на річну дату балансу за рішенням керівника суб'єкта держсектора; застосовувати кореспонденцію субрахунків бухгалтерського обліку для відображення операцій з активами, капіталом і зобов'язаннями, яка не передбачена Типовий кореспонденцією субрахунків; проводити оцінку придатних вузлів, деталей, матеріалів та агрегатів, отриманих в результаті списання майна, за чистою вартістю реалізації або в оцінці можливого їх використання, яка може бути визначена виходячи з вартості подібних запасів при наявності їх на балансі суб'єкта державного сектору, з урахуванням ступеня їх придатності до експлуатації; не застосовувати правило обліку основних засобів у гривнях без копійок; визнавати первісної вартість основних засобів, отриманих безоплатно від фізичних та юридичних осіб (крім суб'єктів державного сектора), про яку є достовірна інформація, зокрема, згідно з відповідними первинними документами, з урахуванням витрат, які включаються до первісної вартості.

Згідно зі змінами до НП(С)БО 122 "Нематеріальні активи", вартість нематеріального активу з визначеним строком корисного використання (експлуатації) розподіляється на систематичній основі протягом строку його корисного використання (експлуатації) шляхом нарахування амортизації на дату балансу. Окрім того, уточнено, що нематеріальний актив списується з балансу в разі його вибуття внаслідок безоплатної передачі, неможливості отримання суб'єктом державного сектору надалі економічних вигід та/або потенціалу корисності від його використання або невідповідності критеріям визнання активом.

Також, змінам піддався План рахунків бухгалтерського обліку бюджетних установ.

ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ ТА ОЦІНКИ НЕМАТЕРІАЛЬНИХ АКТИВІВ ПІДПРИЄМСТВАМИ УКРАЇНИ

Сучасні тенденції розвитку когнітивної економіки на фоні побудови інформаційного суспільства призвели до істотних змін в структурі капіталу суб'єктів господарювання. Вивчення загальної останнього свідчить про поступове зростання частки нематеріальних активів на підприємствах України. А дослідження динаміки інвестицій в основний капітал станом на січень-вересень 2015р. показує ріст питомої ваги їх фінансування на 5%. За даних умов, виникає необхідність перегляду та уточнення принципів, обліку та оцінки нематеріальних активів підприємствами України.

Збільшення обсягів виробництва, розширення ринків в сучасних умовах глобалізації економіки потребує використання нових науково – технологічних знань, інноваційних розробок, як основного джерела конкурентних переваг. Українські підприємства мають незначний відсоток нематеріальних активів у своїй структурі (4 – 9 %), що пояснюється, у тому числі, і суттєвими проблемами їх обліку.

Різноманітність нематеріальних активів, відсутність їх матеріально – речової форми, високий ступінь невизначеності корисності для підприємства, проблеми з встановленням кінцевого строку використання та майбутніх грошових надходжень від їх експлуатації ускладнюють процес обліку. Методики оцінки вартості таких об'єктів, що традиційно використовуються на підприємствах, роблять зазначений процес багатоетапними та громіздким.

До проблем, що характеризуються вищеозначеними особливостями, додаються питання, викликані недосконалістю національного законодавства у зазначеній сфері. Серед яких основними є:

- відсутність єдиного трактування поняття «нематеріальні активи»;
- різноманітні підходи до класифікації об'єктів, інтелектуальної власності, визнаних нематеріальними активами;
- проблеми обліку засобів індивідуалізації та прав на комерційні позначення;
- питання, пов'язані з визначенням справедливої вартості унікальних нематеріальних активів та нематеріальних активів, отриманих безоплатно, в обмін, або внесених до статутного капіталу;
- складність у визначенні строку корисної експлуатації;
- питання прогнозування майбутніх економічних вигод від реалізації або використання нематеріального активу;
- складність отримання достовірної інформації для визначення витрат, пов'язаних з розробкою нематеріального активу;
- неузгодженість процесів переоцінки, дооцінки та уцінки об'єктів;
- складність контролю ефективності використання нематеріальних активів підприємством.

КУРСОВІ РІЗНИЦІ: ЯК ЗМІНЮЮТЬ ОБЛІКОВУ ПОЛІТИКУ

Ситуації, коли підприємствам слід змінювати облікову політику, визначені в п. 9 П(С)БО 6 «Виправлення помилок і зміни у фінансових звітах»: якщо: змінюються статутні вимоги підприємства; змінюються вимоги органу, який затверджує положення (станданти) бухгалтерського обліку; зміни забезпечать достовірне відображення подій або операцій у фінансовій звітності підприємства. Маємо справу з другим випадком. Адже згідно з наказом Мініфіну від 14.07.2014 р. № 754, до П(С)БО 21 «Вплив змін валютних курсів» були внесені зміни, що дають можливість підприємствам по-різному будувати облік курсових різниць. Наказ набув чинності з дати опублікування - 19.09.2014 р. Наразі оновлений П(С)БО 21 передбачає таке:

1) Положення, що залежить від обраної облікової політики: при первісному визнанні активів, зобов'язань і капіталу (п. 5 П(С)БО 21): (*варіант 1*) для перерахунку валютної статті в гривню застосовується курс на початок дня, дати здійснення операції; (*варіант 2*) гривневу вартість валютної статті визначають у сумі, визначеній у документах банку, із урахуванням особливостей застосування банком валютного курсу на дату здійснення операції, у разі якщо це не суперечить вимогам податкового та митного законодавства в частині застосування валютного курсу.

2) Положення, яке має бути визначене в обліковій політиці — курсові різниці можуть бути розраховані (п. 8 П(С)БО 21): (*варіант 1*) на суму, виражену в інвалюті, у межах якої здійснюється господарська операція; (*варіант 2*) на повну суму валютної позиції, тобто за всією статтею.

3) В обліковій політиці може бути зазначений період, за який проводиться нарахування курсових різниць (п. 8 П(С)БО 21): (*варіант 1*) щоденний перерахунок залишків монетарних статей, виражених в інвалюті, за якими протягом дня здійснювалися господарські операції із застосуванням валютного курсу, встановленого на кінець цього дня; (*варіант 2*) проведення перерахунку за результатами місяця або іншого визначеного періоду.

4) Наступні положення застосовуються безальтернативно, тому до наказу про облікову політику їх можна не вносити. За оновленням П(С)БО 21: для визначення курсових різниць на дату балансу застосовується валютний курс на кінець дня дати балансу (абз. «а» п. 7, п. 8, пп. 10.1 П(С)БО 21); немонетарні статті, відображені за історичною собівартістю та зарахування яких до балансу пов'язане з операцією в іноземній валюті, відображаються за валютним курсом на початок дня дати здійснення операції (абз. «б» п. 7, п. 8 П(С)БО 21); немонетарні статті за справедливою вартістю в іноземній валюті відображаються за валютним курсом на початок дня дати визначення цієї справедливої вартості (абз. «в» п. 7, п. 8 П(С)БО 21); суму сплаченого валютного авансу за запаси, основні засоби, нематеріальні активи, роботи, послуги, інші немонетарні активи, при оприбуткуванні цих активів або при визнанні витрат перераховують у валюту звітності за курсом на початок дня дати сплати авансу (п. 6 П(С)БО 21); суму отриманого валютного авансу за готову продукцію, інші активи, роботи та послуги, при включенні до складу доходу звітного періоду перераховують у валюту звітності за курсом на початок дня дати одержання авансу (п. 6 П(С)БО 21).

Слюсар Л.А.,
студентка Національного авіаційного університету,
Науковий керівник: Попович О.В.,
к.е.н., доцент, Національний авіаційний університет

ОПТИМАЛЬНИЙ ВИБІР АМОРТИЗАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ - КЛЮЧОВИЙ ФАКТОР ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Нині амортизаційна політика в Україні не достатньо відповідає найголовнішій своїй функції – відтворенню основних засобів. Дослідження питань амортизаційних відрахувань, а також їх нормативне регулювання є запорукою зростання інвестиційної активності підприємств.

Вибір методів амортизації значною мірою визначається рівнем поточної потреби в інвестиційних ресурсах, готовністю підприємства до реалізації окремих інвестиційних проектів, що забезпечують відновлення необоротних активів.

Саме тому підвищення ролі амортизаційної політики є важливим фактором зростання ефективності виробничо-господарської діяльності підприємств, постійним джерелом фінансування їхнього розвитку, і залежить від прийняття певних управлінських рішень.

Правильне розуміння економічної природи, функцій, об'єктів, принципів і методів амортизації, а також усвідомлення її значення дозволить обґрунтовано вирішувати проблеми, які пов'язані з оцінкою засобів, встановленням оптимальних строків використання основних засобів, визначенням методів нарахування амортизації, розробленням норм амортизаційних відрахувань, формуванням та використанням амортизаційного фонду.

Збільшення норм амортизації приведе до збільшення амортизаційних відрахувань й, як наслідок, до збільшення суми, що є джерелом внутрішнього фінансування підприємства.

Завдяки збільшенню додаткових коштів підприємство одержить здатність не тільки покривати втрати від зменшення корисності основних засобів, але й оновлювати свою виробничу базу за рахунок уведення нових основних засобів.

Беззаперечним є той факт, що при збільшенні амортизаційного фонду відбувається зростання чистого прибутку підприємства, що є позитивною тенденцією розвитку підприємства.

Отже, амортизаційна політика має бути спрямована на створення для суб'єктів господарювання найбільш сприятливих і рівноцінних умов забезпечення процесу відтворення основних виробничих і невиробничих засобів на якісно новій техніко-технологічній основі.

Вибір підприємством найбільш раціональної амортизаційної політики є запорукою його ефективного функціонування, забезпечення конкурентних переваг, нормального відтворення основних засобів.

Турова Л. Л.,
старший викладач Національного авіаційного університету,
Арендар Л. М.,
студентка Національного авіаційного університету

**КОМП'ЮТЕРНІ ТЕХНОЛОГІЇ АУДИТУ В УМОВАХ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ
ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ**

Створення і функціонування інформаційних систем в управлінні тісно пов'язане з розвитком інформаційної технології – головною складовою частини інформаційної системи. Це повною мірою стосується і такого напрямку економічної роботи як аудит, який на сьогоднішній день – в умовах розвитку сучасних інформаційних систем – не може залишатися осторонь глобальних інформаційних систем.

Інформаційна технологія (ІТ) – це системно організована для рішення задач управління сукупність методів і засобів реалізації операцій збору, реєстрації, передачі, накопичення, пошуку, обробки і захисту інформації. До забезпечувальних інформаційних технологій аудиту належать програмні засоби, які можуть бути використані для задоволення загальних інформаційних потреб аудитора в процесі перевірки. Забезпечувальні інформаційні технології є основним інструментом аудиторів на етапі переходу від традиційних ручних технологій до систем автоматизації.

Серед забезпечувальних інформаційних технологій аудиту виділяють такі групи програмного забезпечення:

- нормативно-довідкові та інформаційно-пошукові системи. Призначені для забезпечення правової підтримки рішень, що приймаються аудитором і задоволення його основних інформаційних потреб;

- інформаційні технології загального призначення і засоби електронного офісу. До цієї групи належать, текстові й табличні редактори, засоби електронного документообігу та інші технології, основним призначенням яких в аудиті є забезпечення аудиторів різноманітними засобами підготовки документів, автоматизація розрахунків, введення баз даних клієнтів;

- спеціалізовані інформаційно-аналітичні та статистичні системи. Забезпечують аудитора засобами для проведення комплексного аналізу;

- інформаційні системи обліку. Підготовлені та налаштовані аудитором системи обліку, дають змогу здійснювати процедуру тестування алгоритмів інформаційних систем обліку клієнта.

Таким чином, сучасні інформаційні системи мають досить широкий спектр можливого застосування при здійсненні аудиторських перевірок. Кожна конкретна система відповідає конкретним завданням, а тому їх використання має ґрунтуватися на глибокому знанні як теоретичної складової цієї роботи, так і її технічних моментів. Проте, ситуація, яка склалася нині в Україні з рівнем автоматизації аудиторської діяльності загалом є далекою від бажаної, що значно знижує конкурентоспроможність вітчизняних аудиторських фірм порівняно із зарубіжними транснаціональними компаніями, і стримує подальший розвиток вітчизняного аудиту.

ПРОЕКТОВАНА ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ ЯК ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ СТРАТЕГІЧНОГО АНАЛІЗУ

З метою підвищення результативності господарювання на підприємствах проводиться аналіз фінансового стану з використанням фінансової звітності за поточний проміжок часу (місяць, квартал, рік), так і проектованої.

Проектована (прогнозна) фінансова звітність складається до моменту здійснення господарської операції відповідно до обраної стратегії суб'єкта господарювання на основі врахування прогнозів збуту, обсягів та структури виробництва, загальних та одиничних витрат, фінансових результатів. Тому будь-які зміни ситуації на макро- та мікрорівнях потребують коригування системи запланованих показників фінансової звітності підприємства. Крім того, проектовані фінансові звіти включаються у фінансовий розділ стратегічних планів, що розробляються як прибутковими компаніями, так і неприбутковими організаціями.

Проектована фінансова звітність, як правило, включає: баланс, звіт про фінансові результати, звіт про рух грошових коштів. Для стратегічного аналізу найважливішими є дві перші форми проектованої звітності, оскільки на їх основі можна попередньо оцінити прогнозований фінансовий результат і визначити потреби у зовнішньому фінансуванні бізнесу на наступні часові періоди (квартал, рік або кілька років).

Процес підготовки проектованих фінансових звітів, складених на основі Положень (стандартів) бухгалтерського обліку в Україні, починається з опрацювання відповідних звітів за минулий рік (або декілька років) і поділяється на декілька загальних етапів.

Прогнозування статей проектованої звітності може здійснюватися за допомогою багатьох методів, які полягають у використанні формалізованих або інтуїтивних підходів і відрізняються один від одного точністю і формою представлення результатів, трудомісткістю операцій і кількістю вхідних даних підприємства.

Розробка проектованих фінансових звітів має виконуватись з урахуванням таких моментів: а) необхідний рівень фінансових показників для досягнення стратегічних цілей і тактичних завдань підприємства; б) розробка нових тактичних шляхів для досягнення стратегічних цілей на основі врахування проблем та перешкод; в) обґрунтування витрат та доходів суб'єкта господарювання.

Отже, проектована фінансова звітність є важливим джерелом інформації для проведення стратегічного аналізу показників господарської діяльності підприємства, а тому обґрунтований підхід до її розробки сприяє підвищенню якості менеджменту та досягненню стратегічних цілей.

Чібісова І.В.,
старший викладач Національного авіаційного університету,
Білковська Д.І.,
студентка Національного авіаційного університету

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Орієнтація вітчизняної економічної системи на ринкові методи господарювання обумовлює необхідність такого ведення господарювання на рівні підприємств, яке ґрунтується на найбільш раціональному і ефективному підході до управління всіма активами підприємства.

Оборотний капітал - капітал, обслуговуючий сферу виробництва та обігу, повністю переносить свою вартість на вартість готової продукції, змінюючи первісну форму в процес одного виробничого циклу. Тема управління оборотним капіталом актуальна для будь-якого підприємства, незалежно від того, велике воно чи мале. Неадекватна оцінка фінансових проблем здатна зруйнувати саму перспективну ідею. Управління оборотним капіталом передбачає оптимізацію його величини, структури значень його компонентів. Невід'ємні компоненти оборотного капіталу - виробничі запаси, дебіторська та кредиторська заборгованість, грошові кошти. У процесі виробничої діяльності відбувається постійна трансформація окремих елементів оборотного капіталу. Підприємство купує сировину і матеріали, виготовляє продукцію, потім продає її, як правило, в кредит. У результаті утворюється дебіторська заборгованість, яка через деякий проміжок часу перетворюється на грошові кошти. Цей кругообіг коштів відбувається постійно.

Грамотне управління цими процесами має принципове значення для підсумків діяльності підприємства. Необґрунтовані управлінські рішення можуть призвести до банкрутства фірми. Значна частина з тих українських підприємств, які близькі до банкрутства, перебувають у стані неплатоспроможності саме через те, що прийняті рішення керівниками були неадекватно сформовані умовам. Необґрунтовано великі кредити, висока і зростаюча частка постійних витрат, нерациональна структура власного капіталу - типові причини банкрутства вітчизняних фірм.

Ухвалення фінансових рішень щодо оборотного капіталу зводиться до пошуку компромісу між ризиком втрати ліквідності та ефективністю роботи. Це призводить до необхідності вирішення двох завдань: забезпечення платоспроможності і забезпечення прийнятної обсягу, структури та рентабельності активів. Основним показником, що характеризує ступінь інтенсивності використання оборотного капіталу, виступає фінансовий цикл. Даний показник дозволяє судити, протягом якого часу оборотний капітал проходить всі стадії кругообігу на даному підприємстві.

Чібісова І.В.,
старший викладач, Національний авіаційний університет,
Ущанівська А.О.,
студентка Національного авіаційного університету

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ БАНКРУТСТВА

В умовах нестабільності економіки ряд підприємств стає неплатоспроможним, що може призвести до їх банкрутства. Воно характеризує неспроможність підприємства задовільнити вимоги кредиторів щодо сплати за товари, роботи і послуги, а також забезпечити надходження обов'язкових платежів в бюджет.

Закон України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», визначає такі поняття:

-неплатоспроможність- нездатність виконувати фінансові зобов'язання у призначений термін за умов звичайної діяльності компанії;

-боржник-суб'єкт підприємницької діяльності, неспроможний виконати протягом трьох місяців свої грошові зобов'язання після настання встановленого строку їх виконання.

-банкрутство - процес, у якому індивід чи організація нездатна розрахуватися із кредиторами, за рішенням суду майно боржника розподіляється між кредиторами.

-суб'єкт банкрутства (банкрут) — боржник, неспроможність якого виконати свої грошові зобов'язання встановлена арбітражним судом.

Передумови банкрутства — це результат взаємодії низки зовнішніх і внутрішніх факторів. Зовнішніми по відношенню до підприємства є такі чинники: економічні (кризовий стан економіки країни, інфляція); політичні (політична нестабільність суспільства); посилення міжнародної конкуренції з розвитком науково-технічного прогресу; демографічні (чисельність, рівень добробуту народу).

У підприємства фактично немає можливості впливати на зовнішні чинники, Фактори, які носять внутрішній характер: дефіцит власного оборотного капіталу як наслідок неефективної виробничої діяльності чи неефективної інвестиційної політики; низький рівень техніки оборотності капіталу, виникнення його дефіциту і т.інше.

В умовах ринку вироблено фінансові методи попередньої діагностики і можливого захисту підприємств від банкрутства. Діагностика банкрутства передбачає контроль за його ознаками, в процесі якого вирішуються такі питання:

- періодично досліджується фінансовий стан підприємства з метою попереднього виявлення симптомів кризового розвитку, що викликає загрозу банкрутства;

- аналізується динаміка показників платоспроможності підприємства.

Катастрофічний стан підприємства вимагає пошуку ефективних форм санації або ж крайнього заходу — ліквідації підприємства.

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ЕКОНОМІКИ ТА МЕНЕДЖМЕНТУ НАУ
КАФЕДРА ФІНАНСІВ, ОБЛІКУ І АУДИТУ

Звідувач кафедри

Гайдаржийська Ольга Миколаївна

Кафедра здійснює підготовку фахівців за напрямками
"Фінанси і кредит", «Облік і аудит»

Контактні реквізити кафедри:

03680, Україна, Київ, пр. Космонавта Комарова, 1

Національний авіаційний університет

Навчально-науковий інститут Економіки та менеджменту

Факультет економіки і підприємництва

Кафедра фінансів, обліку і аудиту

Корп. 2, кім. 104, 106, 108, 110, 112, 116, 301, 302

Тел.: (044) 497-73-25, 406-76-90